

SHATTER ME

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NEW YORK TIMES

TAHEREH MAFI

SHATTER ME

TAHEREH MAFI

2025

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná
alebo prenášaná v akejkoľvek forme bez predchá-
dzajúceho písomného súhlasu vydavateľa okrem
krátkych citácií v kritických článkoch a recenziách.

SHATTER ME

Copyright: © 2011 by Tahereh Mafi

All rights reserved

Translation © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: ©Colin Anderson, Harper Collins

Cover Art inspired by a Photograph by Sharee Davenport

Cover Design: © Cara E. Petrus

Edges Design, Endpapers Illustrations: © Alina Anikina

Slovak Edition: © 2025 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-153-6

ISBN 978-80-8247-154-3 PDF

ISBN 978-80-8247-155-0 EPUB

ISBN 978-80-8247-156-7 MOBI

*Pre mojich rodičov a pre môjho manžela,
pretože keď som povedala, že sa chcem dotknúť mesiaca,
chytili ste ma za ruku, držali ste ma pri sebe
a naučili ste ma lietat'.*

*V lese sa rozchádzali dve cesty a ja...
som si vybral tú menej vychodenú,
a práve v tom bol rozdiel.*

- ROBERT FROST, Nezvolená cesta

JEDEN JEDEN

Som zamknutá už 264 dní.

Spoločnosť mi robí len malý zápisník, pokazené pero a čísla v mojej hlave. 1 okno. 4 steny. 13 metrov štvorcových priestoru. 26 písmen abecedy, ktoré som nevyslovila počas 264 dní izolácie.

6 336 hodín, odkedy som sa dotkla inej ľudskej bytosti.

„Dostaneš ~~spolu~~väzňa ~~spolu~~bývajúceho,“ povedali mi.

„~~Dúfame, že na tomto mieste zhniješ na smrť~~ Za dobré správanie,“ povedali mi.

„~~Ďalší psychopat ako ty~~ Už žiadna izolácia,“ povedali mi.

Sú to prisluhovači Nového systému. Iniciatívy, ktorá mala pomôcť našej umierajúcej spoločnosti. Tí istí ľudia, ktorí ma vytiahli z domu mojich rodičov a zavreli do ústavu pre niečo, čo som nemohla kontrolovať. Nikoho nezaujíma, že som nevedela, čoho som bola schopná. Že som nevedela, čo robím.

Netuším, kde som.

Viem len to, že ma v bielej dodávke viezol niekto, kto šoféroval 6 hodín a 37 minút, aby ma dostal sem. Viem, že som bola pripútaná k sedadlu. Viem, že som bola priviazaná k môjmu miestu. ~~Viem, že moji rodičia sa neobťažovali rozlúčiť sa.~~ Viem, že som neplakala, keď ma odvážali.

Viem, že obloha padá každý deň.

Slnko zapadá za oceán a špliecha hnedú, červenú, žltú a oranžovú do sveta za mojím oknom. Milión listov zo stoviek rôznych konárov sa zmieta vo vetre, trepoce falošným prísľubom úniku. Závan zachytí ich

zvädnuté krídla len preto, aby ich prinútil klesnúť. Zabudnuté, pošlia-pané vojakmi, ktorí stoja tesne pod nimi.

Vedci tvrdia, že stromov už nie je toľko ako predtým. Hovorია, že náš svet bol kedysi zelený. Naše mraky bývali biele. Naše slnko malo vždy ten správny druh svetla. Ale ja mám na ten svet veľmi slabé spomienky. Nepamätám si veľa z toho, čo bolo predtým. Jediná existencia, ktorú teraz poznám, je tá, ktorá mi bola daná. Ozvena toho, čo bývalo.

Priložím dlaň k malému sklenenému panelu. Chlad mi zovrel ruku v známom objatí. Obaja sme sami, obaja existujeme ako absencia niečoho iného.

Zoberiem svoje takmer nepoužiteľné pero s tým malým množstvom atramentu, ktoré som sa naučila každý deň rozdeľovať a zahľadím sa naň. Rozmyslím si to. Nechám tak námahu, ktorú si vyžaduje zapisovanie vecí. Mať spoluväzňa by mohlo byť fajn. Rozhovor so skutočným človekom by mohol veci uľahčiť. Cvičím používanie hlasu, tvarujem pery do známych slov, teraz cudzích pre moje ústa. Cvičím celý deň.

Som prekvapená, že si pamätám, ako hovoríť.

Zviniem svoj malý zápisník do rolky a zastrčím ho do steny. Posadím sa na látkou potiahnuté pružiny, na ktorých som nútená spať. Čakám. Hojdám sa sem-tam a čakám.

Čakám príliš dlho. Zaspím.

Otvorím oči. Hľadím na 2 oči, 2 pery, 2 uši, 2 obočia.

Potlačím výkrik, nutkanie utiecť, keď mi končatiny zovrie ochromujúca hrôza.

„Ty si ch-ch-ch-ch-“

„A ty si dievča.“ Zdvihne obočie. Odtiahne sa od mojej tváre. Uškrnie sa, ale neusmeje. Chce sa mi plakať. K dverám hádzem zúfalý, vystrašený pohľad. Toľkokrát som sa ich pokúšala otvoriť, až som to prestala počítať. Zavreli ma tu s chlapcom. Chlapcom.

Drahý Bože.

Snazia sa ma zabiť.

Urobili to zámerne.

Aby ma mučili, aby ma trápili, aby som už nikdy nespala celú noc. Ruky samé tetovanie, rukávy vyhrnuté po lakte. V obočí mu chýba krúžok, ktorý mu museli skonfiškovať. Tmavomodré oči, tmavohnedé vlasy, ostrá čeľusť, silná štíhla postava. ~~Nádherne~~ Nebezpečný. Desivý. Strašný.

Zasmeje sa. Spadnem z postele a vtlačím sa do kúta.

Prezerá si posteľ, ktorú dnes ráno strčili do prázdneho priestoru. Skromný vankúš, tenký matrac a rozodratú prikrývku sotva dosť veľkú na to, aby zakryla hornú polovicu jeho tela. Pozrie na moju posteľ. Pozrie na svoju posteľ.

Jednou rukou ich obe pritísne k sebe. Nohou odtlačí oba kovové rámy na svoju stranu miestnosti. Natiahne sa cez oba matrace a chytí môj vankúš, aby si ho našuchoril pod hlavou. Začnem sa triasť.

Zahryznem si do pery a snažím sa zahrabať sa v tmavom kúte.

Ukradol mi posteľ, prikrývku, vankúš.

Nemám nič okrem podlahy.

Budem mať len podlahu.

Nikdy sa nebudem brániť, pretože som príliš stuhnutá, príliš paralyzovaná, príliš paranoidná.

„Takže ty si... čo? Šialená? Preto si tu?“

~~Nie som šialená.~~

Podoprie sa, aby mi videl do tváre. Znova sa zasmeje.

„Neublížim ti.“

~~Chcem mu veriť~~ Neverím mu.

„Ako sa voláš?“ spýta sa.

~~To nie je tvoja vec. Ako sa voláš ty?~~

Počujem jeho podráždený výdych. Prevráti sa na posteli, ktorá je spolovice moja. Celú noc bdiem. Kolená mám vytiahnuté pod bradou, rukami pevne objímam svoje drobné telo. Moje dlhé hnedé vlasy tvoria medzi nami jedinú clonu.

Nebudem spať.

Nemôžem spať.

Už nedokážem počúvať tie výkriky.

DVA

Vonia to ako ranný dážď.

Vzduch v miestnosti je ťažký, mieša sa v ňom vôňa mokrého kameňa a pooranej pôdy. Je vlhký a zemitý. Zhlboka sa nadýchnem a po špičkách pristúpim k oknu. Pritisnem nos na chladný povrch. Môj dych zahmlieva sklo. Zatvorím oči, počujem zvuk jemného šumenia, ktorý prichádza s vetrom. Dažďové kvapky mi pripomínajú, že aj v oblakoch tlčie srdce. A vo mne tiež.

Neustále rozmýšľam o kvapkách dažďa.

Rozmýšľam, ako padajú, potkávajú sa o seba, lámu si nohy a zabúdajú na padáky, keď sa kotúľajú z oblohy smerom k neistému koncu. Je to akoby si niekto vyprázdňoval vrecká nad zemou a zdá sa, že je mu jedno, kam ich obsah dopadne, je mu jedno, že kvapky dažďa sa rozprsknú, keď dopadnú na zem, že sa rozbijú, že ľudia preklínajú dni, keď sa kvapky odvážia zaklopať na ich dvere.

Som dažďová kvapka.

~~Rodičia si vyprázdňovali vrecká naplnené mnou a nechali ma vyparovať sa na kuse betónu.~~

Okno mi napovedá, že nie sme ďaleko od hôr a určite sme pri vode. Avšak v poslednej dobe je všetko blízko vody. Len neviem, na ktorej strane sme. Ktorým smerom sme otočení. Prižmúrim oči v rannom svetle. Niekto zdvihol slnko a opäť ho prišpendlil k oblohe, ale každý deň visí o niečo nižšie ako deň predtým. Je ako nedbalý rodič, ktorý

pozná len jednu polovicu toho, kto ste. Nikdy nevidí, ako jeho neprítomnosť mení ľudí. Akí sme v tme iní.

Náhle niečo zašuchoce. Môj spoluväzeň sa zobudil.

Otočím sa, akoby ma opäť prichytili pri krádeži jedla. Stalo sa to len raz. Rodičia mi vtedy neverili, keď som tvrdila, že to nie je pre mňa. Povedala som, že sa len snažím zachrániť túlavé mačky žijúce za rohom. Neverili, že dokážem byť dosť ľudská na to, aby som sa starala o mačku. Nikdy neverili ničomu, čo som povedala. Práve preto som tu.

Spoluväzeň si ma skúmavo prezerá.

Zaspal úplne oblečený. Na sebe má košeľu v námorníckej modrej a kaki kapsáčové nohavice zastrčené do čiernych čižiem, ktoré mu siahajú až po píšľaly.

Moje končatiny obopína mŕtva bavlna a na tvári mám rumenec z ruží.

Skúma moju siluetu a z toho pomalého pohybu jeho oči sa mi rozbúši srdce. Zachytím lupienky ruží. Padajú mi z tváre, vznášajú sa okolo môjho tela, pokrývajú ma niečím, čo sa podobá absencii odvahy.

Prestaň sa na mňa pozeráť, chcem povedať.

Prestaň sa ma dotýkať očami a maj ruky spustené po bokoch a prosím, prosím, prosím...

„Ako sa voláš?“ To, ako nakloní hlavu, prelamuje gravitáciu na polovicu.

Zamrznem v danej chvíli. Zažmurkám a zadržím dych.

Posunie sa a moje oči sa roztriešťa na tisíce kúskov, ktoré sa rozletia po miestnosti a zachytia milión snímok, milión okamihov v čase. Mihotavé obrazy vyblednuté vekom, zamrznuté myšlienky neisto sa vznášajúce v mŕtvom priestore, vír spomienok, ktoré mi pretínajú dušu. Pripomína mi niekoho, koho som kedysi poznala.

Stačí jeden prudký nádych a ja skočím šokom späť do reality.

~~Už žiadne snívania počas dňa.~~

„Prečo si tu?“ pýtam sa prasklín v betónovej stene. 14 prasklín v 4 stenách tisícich odtieňov šedej. Podlaha, strop: všetko je z toho istého kameňa. Úboho skonštruované rámy postelí: vyrobené zo starých vodovodných rúr. Malé štvorcové okno: príliš hrubé na to, aby sa roz-

trieštilo. Moja nádej je vyčerpaná. Vidím rozmazane, bolia ma oči. Prstom lenivo prechádzam po studenej podlahe.

Sedím na zemi, kde to smrdí ľadom, kovom a špinou. Spoluväzeň sedí oproti mne, nohy má zložené pod sebou, jeho topánky sú na toto miesto až príliš lesklé.

„Bojíš sa ma.“ Jeho hlas nemá tvar.

Moje prsty si nájdu cestu a zovrú sa do päste.

„Obávam sa, že sa mýliš.“

Možno klamem, ale to nie je jeho vec.

Odfrkne si, ten zvuk sa ozýva v mŕtvom vzduchu medzi nami. Nezdvihnem hlavu. Nestretnem sa s pohľadom, ktorý zavrtava mojím smerom. Ochutnám zatuchnutý, vydýchaný kyslík a vzdychnem si. Hrdlo mi stiahne niečo známe, niečo, čo som sa naučila prehĺtať.

2 zaklopania na dvere vrátia moje emócie späť na ich miesto.

V okamihu sa vystrie.

„Nikto tam nie je,“ hovorím mu. „Sú to len naše raňajky.“ 264 raňajok a ja stále neviem, z čoho sú. Páchne to ako príliš veľa chemikálií. Amorfná kôпка, ktorú vždy donesú v extrémoch. Niekedy príliš sladkú, niekedy príliš slanú, vždy nechutnú. Väčšinou som príliš vyhladovaná, aby som si všimala rozdiel.

Na okamih zaváha, potom sa priblíži k dverám. Otvorí malú škárku a nazrie do sveta, ktorý už neexistuje.

„*Doriti!*“ Prakticky vyhodí podnos cez otvor a zastaví sa, len aby si dlaňou plesol po košeli. „*Doriti, doriti.*“ Skrúti prsty v päst a zovrie čeľusť. Popálil si ruku. Varovala by som ho, keby ma počúval.

„Mal by si počkať aspoň tri minúty, kým sa dotkneš podnosu,“ poviem stene. Nepozriem sa na slabé jazvy, ktoré zdobia moje drobné ruky, na stopy po popáleninách, pred ktorými ma nikto nevaroval. „Myslím, že to robia naschvál,“ dodám potichu.

„Och, takže dnes sa so mnou rozprávaš?“ Je nahnevany. Predtým, ako odvráti zrak, sa mu zaleskne v očiach. Uvedomím si, že je zahanbený. Je to tvrdý chlap. Príliš tvrdý na to, aby robil hlúpe chyby pred dievčaťom. Príliš tvrdý na to, aby ukázal bolesť.

Stisnem pery a zahľadím sa von cez malý štvorec skla, ktorému hovoria okno. Nezostalo tu veľa zvierat, ale počula som príbehy o vtákoch, ktoré lietajú. Možno jedného dňa nejakého uvidím. Príbehy sú v dnešnej dobe tak divoko posplietané, že sa im dá veriť len veľmi málo, ale počula som viac ako jedného človeka, ktorý povedal, že za posledných pár rokov naozaj videl lietajúceho vtáka. Preto sledujem okno.

Dnes tam bude vták. Biely so zlatými pruhmi ako korunkou na hlave. Bude lietať. Dnes tam bude vták. Biely so zlatými pruhmi ako korunkou na hlave. Bude lietať. Dnes tam...

Jeho ruka.

Na mne.

2 končeky

2 prstov, ktoré sa na necelú sekundu dotknú môjho pleca pokrytého oblečením. Každý sval, každá šľacha v mojom tele sa napnú a skrútia do uzlov, ktoré mi zvierajú chrbticu. Stuhnem. Nehýbem sa. Nedýcham. Možno, ak sa nepohnem, tento pocit bude trvať večne.

~~Nikto sa ma nedotkol už 264 dní.~~

Niekedy si myslím, že mi tá samota v mojom vnútri vybuchne cez kožu a niekedy si nie som istá, či plač, krik alebo smiech v tej hystérii vôbec niečo vyriešia. Niekedy tak zúfalo túžim po tom, aby sa ma niekto dotkol, aby som *cítila*, až som si takmer istá, že spadnem z útesu v alternatívnom vesmíre, kde ma nikto nikdy nenájde.

Nezdá sa to nemožné.

Kričím už roky a nikto ma nikdy nepočul.

„Nie si hladná?“ Jeho hlas je teraz tichší, trochu znepokojený.

~~Hľadujem už 264 dní.~~

„Nie.“ To slovo je len niečím viac ako prerývaným dychom, ktorý mi uniká z úst. Otočím sa, hoci by som nemala. Uprene sa na mňa pozerá. Prezerá si ma. Jeho pery sú trochu pootvorené, ruky mu visia po bokoch, mihalnicami potláča zmätok.

Niečo mi vrazí do žalúdka.

Jeho oči. Niečo v jeho očiach.

~~Nie je to on, nie je to on, nie je to on, nie je to on, nie je to on.~~

Uzatvorím sa pred svetom. Zamknem sa. Otočím pevne kľúčom.
Temnota ma pochováva vo svojich záhyboch.

„Hej...”

Otvorím oči. 2 rozbité okná mi naplnia ústa sklom.

„Čo je to?” V jeho hlase počuť neúspešný pokus o monotónnosť, úzkostlivý pokus o apatiu.

Nič.

Sústredím sa na priehľadný štvorec, ktorý je zakliesnený medzi mnou a mojou slobodou. Chcem roztrieštiť tento betónový svet. Chcem byť väčšia, lepšia, silnejšia.

~~Chcem byť nahnevaná, nahnevaná, nahnevaná.~~

Chcem byť vtákom, ktorý odletí.

„Čo to píšeš?” spoluväzeň opäť prehovorí.

~~Tieto slová sú zvratky.~~

~~Toto roztrasené pero je môj pažerák.~~

~~Tento list papiera je moja porcelánová misa.~~

„Prečo mi neodpovedáš?” Je príliš blízko, príliš blízko, príliš blízko.

Nikto nikdy nie je dosť blízko.

Nadýchnem sa a čakám. Odkráča ako všetci ostatní v mojom živote. Upieram oči na okno a prísľub toho, čo by mohlo byť. Prísľub niečoho veľkolepejšieho, niečoho väčšieho, nejakého dôvodu pre šialenstvo, ktoré mi rastie v kostiach, nejakého vysvetlenia mojej neschopnosti urobiť čokoľvek bez toho, aby som všetko zničila. Bude tam vták. Bude biely so zlatými pruhmi ako korunkou na hlave. Bude lietať. Bude tam vták. Bude...

„Hej...”

„Nemôžeš sa ma dotknúť,” zašepkám. Nepoviem mu, že klamem. Nikdy mu nepoviem, že sa ma môže dotknúť. Prosím, *dotkni sa ma* je to, čo mu chcem povedať.

Ale keď sa ma ľudia dotknú, dejú sa veci. Zvláštne veci. Zlé veci.

Mŕtve veci.

Nepamätám si teplo žiadneho objatia. Ramená ma bolia od nepopierateľného ľadu izolácie. Moja vlastná matka ma nedokázala držať v náručí. Môj otec nedokázal zohriať moje zmrznuté ruky. Žijem vo svete ničoho.

Ahoj.

Svet.

Zabudneš na mňa.

Ťuk-ťuk.

Spoluväzeň vyskočí na nohy.

Je čas osprchovať sa.

TDI

Dvere do priepasti sa otvárajú.

Nie je tam žiadna farba, žiadne svetlo, žiadny prísľub ničoho iného ako hrôzy na druhej strane. Žiadne slová. Žiadny smer. Len otvorené dvere, ktoré zakaždým znamenajú to isté.

Spoluväzeň má otázky.

„Čo to, dopekla, je?“ Pozrie sa za mňa na ilúziu úniku. „Púšťajú nás von?“

~~Nikdy nás nepustia von.~~

„Je čas osprchovať sa.“

„Osprchovať sa?“ Jeho hlas stráca monotónnosť, ale stále je v ňom zvedavosť.

„Nemáme veľa času,“ hovorím mu. „Musíme sa poponáhľať.“

„Počkaj, čože?“ Natiahne sa po mojej ruke, ale ja sa odtiahnem.

„Nie je tu žiadne svetlo, ani nevidíme, kam ideme...“

„Rýchlo.“ Sústredím sa na podlahu. „Chyť lem mojej košeľe.“

„O čom to hovoríš...?“

V diaľke sa ozve alarm. Bzučanie sa každou sekundou približuje. Čoskoro cela vibruje varovaním a dvere sa zasunú na svoje miesto. Schmatnem ho za košeľu a vtiahnem ho do čiernej tmy vedľa seba.

„Nič. Nehovor.“

„A...“

„Nič,“ zasyčím. Potiahnem ho za košeľu a prinútim ho nasledovať ma, kým si budem raziť cestu labyrintom psychiatrickej liečebne. ~~Je to~~

domov, centrum pre problémovú mládež, pre zanedbané deti z rozvrátených rodín, bezpečný dom pre psychicky narušených. Je to väzenie. Ničím nás nekrmia a naše oči nikdy nevidia toho druhého. Okrem zriedkavých zábleskov svetla, ktoré si kradne cestu cez praskliny skla, ktoré predstierajú, že sú okná. Noci prerušuje rev a prerývané vzlyky, nárek a mučivé výkriky, zvuky mäsa a kostí, ktoré sa lámu násilím alebo z vlastnej vôle. To sa nikdy nedozviem. Prvé 3 mesiace som strávila v spoločnosti vlastného zápachu. Nikto mi nikdy nepovedal, kde sa nachádzajú kúpeľne a sprchy. Nikto mi nikdy nepovedal, ako funguje systém. Nikto sa s vami nerozpráva, pokiaľ vám nedoručuje zlé správy. Nikto sa vás nikdy nedotkne. Chlapci a dievčatá nikdy nenájdu toho druhého.

Nikdy, až na včerajšok.

To nemôže byť náhoda.

Moje oči sa začínajú prispôbovať umelému plášťu noci. Prsty si razia cestu drsnými chodbami, spoluväzeň nepovie ani slovo. Som naňho takmer hrdá. Je takmer o 30 centimetrov vyšší ako ja, jeho telo je tvrdé a pevné, má svaly a silu niekoho, kto mi je podobný vekom. Svet ho ešte nezlomil. Aká sloboda v nevedomosti.

„Čo...“

Ťahám ho za košeľu o niečo silnejšie, aby som mu zabránila prehovoriť. Ešte sme neprešli chodbami. Cítim sa pri ňom zvláštne ochrannársky. Tento človek by ma pravdepodobne dokázal zlomiť 2 prstami. Neuvedomuje si, akého zraniteľného ho robí jeho nevedomosť. Neuvedomuje si, že by ho mohli zabiť úplne bezdôvodne.

Usúdila som, že sa ho nebudem báť. Usúdila som, že jeho konanie je skôr nezrelé ako skutočne hrozivé. ~~Pripadá mi taký povedomý, taký povedomý, taký povedomý.~~ Kedysi som poznala chlapca s rovnako modrými očami a moje spomienky mi nedovolia ho nenávidieť.

Možno by som chcela priateľa.

Ešte 6 krokov, kým sa stena zmení z drsnej na hladkú, a potom zabočíme doprava. 2 kroky prázdneho priestoru, kým sa dostaneme

k dreveným dverám s rozbitou kľučkou a hrbou črepín. 3 údery srdca, aby bolo isté, že sme sami. 1 krok vpred, aby sme dvere zatlačili dovnútra. 1 jemné zavŕzganie a medzera sa rozšíri, aby neodhalila nič iné, len to, ako si predstavujem tento priestor.

„Tadiaľto,“ zašepkám.

Ťahám ho k radu sprch a hľadám na podlahe zvyšky mydla, ktoré uviazli v odtoku. Nájdem 2 kúsky, jeden dvakrát väčší ako druhý.

„Otvor ruku,“ poviem tme. „Je to slizké. Ale nepúšťaj ho. Nie je tu veľa mydla, dnes sme mali šťastie.“

Niekoľko sekúnd nič nehovorí a ja sa začínam obávať.

„Si ešte tam?“ Premýšľam, či to bola pasca. Či to bol plán. Či ho možno neposlali, aby ma zabil pod rúškom tmy v tomto malom priestore. Nikdy som nevedela, čo sa so mnou v ústave chystali urobiť, nikdy som nevedela, či si mysleli, že zavrieť ma bude dosť dobré, ale vždy som si myslela, že ma asi zabijú. Vždy mi to pripadalo ako reálna možnosť.

Nemôžem povedať, že by som si to nezaslúžila.

Ale som tu kvôli niečomu, čo som nikdy nechcela urobiť, a nikoho nezaujíma, že to bola nehoda.

~~Rodičia sa mi nikdy nesnažili pomôcť.~~

Nepočujem tiecť vodu zo sprch, srdce sa mi zastaví. Táto konkrétna miestnosť je málokedy plná, ale zvyčajne sú tu aj iní, hoci len 1 alebo 2. Uvedomila som si, že obyvatelia ústavu sú buď odôvodnene šialení a nevedia nájsť cestu k sprchám, alebo im je to jednoducho jedno.

Ťažko prehltne.

„Ako sa voláš?“ Jeho hlas pretne jedným pohybom vzduch a môj prúd myšlienok. Cítim jeho dych oveľa bližšie ako predtým. Srdce sa mi rozbúcha, nedokážem ho ovládať. „Prečo mi nepovieš svoje meno?“

„Máš otvorenú ruku?“ pýtam sa, v ústach mám sucho, hlas chrapľavý.

Posunie sa dopredu a ja sa takmer bojím dýchať. Jeho prsty sa obrú o naškrobenú látku jediného oblečenia, ktoré kedy budem mať. Podarí sa mi vydýchnuť. Pokiaľ sa nedotýka mojej pokožky. Pokiaľ sa nedotý-

ka mojej pokožky. Pokiaľ sa nedotýka mojej pokožky. Zdá sa, že toto je to tajomstvo.

Moja tenká košeľa bola toľkokrát praná v drsnej vode v tejto budove, že mám pocit, akoby bola moja pokožka zahalená jutovým vrecom. Hodím mu do ruky väčší kus mydla a po špičkách sa vrátim späť.

„Idem ti pustiť sprchu,“ vysvetľujem a snažím sa nezvýšiť hlas, aby ma ostatní nepočuli.

„Čo mám robiť so svojim oblečením?“ Jeho telo je stále príliš blízko môjho.

1000-krát žmurknem v temnote.

„Musíš si ho vyzliecť.“

Zasmeje sa a vyznie to ako pobavený výdych.

„Nie, ja viem. Chcel som tým povedať, čo s ním budem robiť, kým sa budem sprchovať?“

„Snaž sa ho nenamočiť.“

Zhlboka sa nadýchne.

„Koľko máme času?“

„Dve minúty.“

„Ježiši, prečo si nepovedala nie...“

Pustím mu sprchu v tom istom čase ako sebe a jeho sťažnosti sa utopia pod rozbitými guľôčkami sotva fungujúcich sprchových hláv.

Moje pohyby sú mechanické. Robila som to už toľkokrát, že som si už zapamätala najúčinnnejšie metódy drhnutia, oplachovania a dávkovania mydla pre moje telo aj vlasy. Nie sú tu žiadne uteráky. Trik spočíva v snahe nenamočiť si žiadnu časť tela príliš veľkým množstvom vody. Ak sa tak stane, nikdy sa poriadne nevysušíte a ďalší týždeň takmer strávite zomieraním na zápal pľúc. Viem o tom svoje.

Presne o 90 sekúnd si vyžmýkam vlasy a vklznem späť do svojho roztrhaného oblečenia. Moje tenisky, môj jediný majetok, sú ešte v celkom dobrom stave. Veľa tu nechodíme.

Spolubývajúci ma takmer okamžite nasleduje. Teší ma, že sa učí tak rýchlo.

„Chyť lem mojej košeľe,“ prikážem mu. „Musíme sa ponáhľať.“

Prstami sa mi obtrie o kríže a ja si musím zahryznúť do pery, aby som potlačila intenzitu tohto dotyku. Takmer sa zastavím na mieste. Nikto nikdy nedáva svoje ruky do blízkosti môjho tela.

Musím sa ponáhľať dopredu, stiahne prsty. Potkýna sa, aby ma dobehol.

Keď sme konečne uväznení medzi 4 známymi stenami klaustrofóbie, spoluväzeň sa na mňa neprestáva pozeráť.

Schúlim sa do kúta. Stále má moju posteľ, moju prikrývku, môj vankúš. Odpúšťam mu jeho nevedomosť, ale možno je ešte priskoro na to, aby sme boli priatelia. Možno som sa príliš unáhnila, keď som mu pomáhala. Možno je tu naozaj len preto, aby som sa cítila mizerne. Ale ak sa nezahrejem, ochoriem. Vlasý mám príliš mokré a deka, do ktorej ich zvyčajne zabalím, je stále na jeho strane miestnosti. Možno sa ho stále bojím.

Dýcham príliš prudko, príliš rýchlo zdvihnem zrak v matnom dennom svetle. Spoluväzeň mi cez plecía prehodil 2 deky.

1 moju.

1 jeho.

„Prepáč, že som taký debil,“ zašepká do steny. Nedotkne sa ma a ja som sklamaná šťastná, že to neurobil. ~~Priala by som si, aby to urobil.~~ Nemal by. Nikto by sa ma nemal nikdy dotýkať.

„Som Adam,“ povie pomaly. Odstúpi odo mňa. Jednou rukou posunie posteľ späť na moju stranu miestnosti.

Adam.

Také pekné meno. Spoluväzeň má pekné meno.

Toto meno sa mi vždy páčilo, ale neviem si spomenúť prečo.

Nestrácam čas a vyliezam na sotva skryté pružiny matraca. Som taká vyčerpaná, až skoro necítim kovové závitý, ktoré mi takmer prepichnú kožu. Nespala som už viac ako 24 hodín. *Adam je pekné meno* je jediná vec, na ktorú dokážem myslieť, kým vyčerpanie ochromí moje telo.